

Justícia Social

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Mentre hi hagi exèrcits permanents, la Humanitat no podrà alliberar-se del flagell salvatge i primitiu de la guerra

Rafael Campalans

LA UNITAT OBRERA

Editorials

Unió dels partits obrers

És indubtable que la qüestió de la unió dels partits obrers a Catalunya ha adquirit el relleu d'un primer terme. Cal, doncs, parlar-ne, posant els punts amb tota claredat, perquè les reunions tingudes amb els representants dels altres partits marxistes ens permeten tota llibertat d'acció i de paraula.

La unió no ha estat ara possible perquè s'ha partit d'una proposició massa radical, com era la desaparició de tots els partits per a anar a la constitució d'un únic Partit marxista. Però la unió podrà ésser possible en altres circumstàncies quan tots plegats ens posem sobre una base sòlida, que signifiqui tocar de peus a terra, menysprear verbalismes i fugir de tota demagògia. Aleshores ens podrem entendre.

Anem a posar les cartes sobre la taula. Potser la revelació de detalls i d'intimitats servirà perquè el dia de demà el camí sigui més planer.

La primera base per a la formació del Partit únic era la de declarar que seria un Partit marxista revolucionari. La declaració fou acceptada per tots, malgrat que l'adjectiu ja significava un prurit verbalista per a espantar burgesos. Dir marxista revolucionari és com dir blancor blanca; l'adjectiu sobra; però com ja hem dit tots acceptàrem la declaració que significava transigir amb els que volien que fos marxista leninista.

COMPREU, LLEGIU i AJUDEU Justícia Social

Tot el més són leninisme i amb tota certesa demagògia. Deixem ben assentat que, en determinades circumstàncies, tot això és marxisme pur, però posat com a frontó d'un Partit marxista, aquest Partit seria indubtablement antimarxista.

Un partit únic marxista que vulgui aplegar les organitzacions marxistes ha d'ésser un Partit on capiga tot el marxisme. Donar-li un programa d'un sol aspecte circumstancial del marxisme seria fer un Partit de cert to marxista i res més.

Aquestes són les diferències ideològiques que comencen a fer impossible la formació d'un únic partit marxista. Mentre al Partit nou se li vulgui donar el to exclusiu d'una part del marxisme, no hi haurà res a fer. Ja hi ha una branca del marxisme amb aquest programa de radicalisme exclusiu, que és el Comunisme. Els que creguin que el marxisme hagi d'ésser exclusivament així, que ingressin al Partit Comunista.

Un altre aspecte que cal depurar per a arribar a la unió és la qüestió catalana. Tots els partits l'hem resolt amb el radicalisme que els fets imposen.

Només un partit fa agües en aquesta qüestió i és el Partit Socialista Obrer Espanyol; l'ha resolt en els seus programes, però en la pràctica no. Ell té la paraula.

Una altra dificultat són els lligams de les organitzacions que estan adherides a una Internacional. No es poden dissoldre per a anar a recloure's en l'organització local d'un país de reduïda extensió com el nostre.

Però això, de totes maneres, podria ésser la base per a aclarir uns quants factors del problema. Si hi ha dues internacionals, o tres, si volem acceptar la que sembla que s'està forjant, els sis partits de base marxista que ens hem reunit aquests dies podriem quedar reduïts a dos o a tres.

Un problema amb dues o tres incògnites sempre és més fàcil de resoldre que un problema amb sis.

En resum: que les negociacions portades a cap per a veure si era possible la constitució d'un Partit marxista únic han fracassat perquè no podien recírrer.

¿Vol dir això que hem de de-

esperar d'aconseguir un dia la unió de les forces marxistes a Catalunya? De cap de les maneres. És una cosa possible i no és lluny el dia que serà necessària. Però calen unes altres bases que les que ara hem fet servir i que ens han fallat perquè no eren gens sòlides.

Aquesta organització estaria federada, però amb la màxima llibertat d'acció possible, amb les altres organitzacions marxistes de la península. I les finalitats a perseguir: totes les que derivin del marxisme a base d'un antiformisme absolut, i, principalment, dedicar-nos a donar a les masses una cultura socialista perquè una societat socialista s'ha de fer amb socialistes.

Per a parlar d'això: presents. Però per a parlar exclusivament de revolució i d'armes i de violències i de llamps i trons, no. Adhuc podríem parlar de fer un Socialisme nou, ben nostre i adequat, i deixar de contemplar-nos en miralls que no són fets per a nosaltres.

L'herència d'Anguera

El senyor Oriol Anguera de Sojo, ex-ministre del Treball — això d'ex ho diem amb una certa satisfacció —, va dedicar un dels seus últims decrets als obrers portuaris. Els nostres companys saben ja per experiència, sense llegir-lo, el que pot ésser un decret de l'ex-ministre. Malgrat tot, creiem que hi cal un petit comentari: destacar allò més substancial per tal d'informar-los degudament dels grans drets jurídico-patronals del ministre.

Es tracta d'un decret amb data del 31 de març que consta de quatre articles i en el primer dels quals fa una addició a l'article 37, regla f), del Reglament de la llei d'Accidents del Treball. La part substantiva d'aquest afegit diu: «Para fijar el salario de los obreros empleados en los trabajos eventuales de carga y descarga de buques se tendrá en cuenta el que hubieren recibido en las cuatro semanas anteriores al accidente, y se estimará como diario la cantidad que resulte de la división del importe total de aquellos por el número de días normalmente laborables en aquel período. En ningún caso se tomará como salario base para fijar la indemnización por accidentes del trabajo tipo inferior al que ordinariamente perciba un peón especializado en la localidad en que haya ocurrido el accidente». El propòsit és ben clar; un obrer del port guanya de 16 a 18 pes-

Contra el crim de la guerra UN MANIFEST de la Joventut Socialista de Catalunya

Obrers: Estem abocats a un conflicte universal. El pendent cap al cataclisme s'accentua d'una manera aiarmant. La marxa desesperada cap al rearmament dels pobles és ja vertiginosa.

El clam d'indignació i d'odi aixecat contra els promotors de la monstruosa matança del 1914, avui ja resta extingit. Aquelles ansies i promesses de pau universal que s'aixecaven arreu d'Europa els anys passats han caigut en l'oblit i el silenci. Ningú no parla ja de pau i de germanor entre els pobles. Ningú no parla ja dels olis vanitós i dels miralls que fanen impossible un nou carnatge universal, superior en quantitat destructiva a la guerra passada.

Avui es prepara el terreny, es tantegen i es posen en joc els múltiples i variats ressorts de què disposa el capitalisme. Es porta a terme d'una manera estudiada i freda la gran preparació psicològica necessària per a salvar totes les possibles resistències que puguin sorgir davant de llurs pretensions desmesurades... Així és com Hitler, el representant geniu del capitalisme alemany romp, espectacularment amb el tractat de Versalles. De fet ja estava romput en tota la seva extensió. No s'havia respectat mai ni s'acatava per ningú. Es una forma abusiva de la confiança popular. Calia, després de la gran matança i del desballestament causat per la Gran Guerra, donar la confiança al poble que no es tornaria a repetir. Aquesta confiança fou donada amb la complicitat de la burgesia. Tractats i més tractats. Imposicions i obligacions, que per endavant tothom sabia i comprenia que no servirien per a res. Que serien vulnerades i escarnides per les circumstàncies ho requeririen. I així ha estat; no podia ésser d'altra manera. Hitler en rompre amb el Tractat de Versalles tanteja el seu poble per tal d'assegurar-se la seva col·laboració i el seu entusiasme. Es un altre pas cap endavant. Vol tenir la seguretat absoluta que el seu poble està disposat a ésser sacrificat, a servir de carn de canó del gran capitalisme. Amb aquesta seguretat certament ben deplorable, ja no queda cap obstacle.

Per altra banda el capitalisme europeu es frega les mans de joia en la solitud de les seves maquinacions. Pensa i veu que les coses van millor del que voldria. Amb aquest pas s'obre el camí a vastes i profitoses empreses. Tots afilen les dents i les ungles. Miren on podran clavar llur grapa i s'omplen de goig amb els projectes futurs. Aquest pesombre de crisi que no acaba de desaparèixer s'esfumirà amb la destrucció sistemàtica de totes les riqueses acumulades per l'esforç humà. Només cal esperar el moment oportú.

Les Cancelleries no paren. Les converses diplomàtiques es succeeixen diàriament. Locarno, Moscou, Londres, París, Roma, Washington, Stresa, etc. En totes elles s'han firmat Tractats de no agressió. Mussolini, però, afirma que la pau està assegurada amb un milió de baionetes italianes. Alemanya diu que afirma la pau universal amb l'augment progressiu de les seves forces. Prepara i projecta atacs aeris, tan solament vuit dies després de rompre amb el Tractat de Versalles. Decreta l'obligatorietat del servei militar. França

augmenta la permanència a files a dos anys. Anglaterra, com sempre, cerca on arrecerar-se. El Japo vol imposar la pau naval. Envaeix la Manxina. Bòlvia i l'Paraguai s'esotassen cruelment. Àustria, Hongria i Bulgària s'armen amb provocació. Pòndria augmenta la feixistització de l'exercit... Com pot pariar-se de pau?

El capitalisme universal cerca una sortida. La crisi econòmica agafa cada vegada proporcions més esferoides. Milions i milions d'homes vaguen pels carrers, morts de fam. Els magatzems estan abarrotats de mercaderies que no troben sortida. El consum disminueix a conseqüència de la manca de treball.

Les dificultats econòmiques del capitalisme augmenten a mesura que es tanquen els mercats. Però, ¿qui dubta del caràcter despòtic i criminal del capitalisme? ¿No sap tothom que anteposa als seus interessos econòmics la sang i la vida del poble que explota i esclavitud? ¿No sap tothom, per experiència pròpia, que no ten encendre en els camps europeus la lluita més horrorosa i criminal que els éssers humans hagin presenciat? Només els cecs poden ignorar-ho.

Mentre el capitalisme existeixi, la humanitat estarà continuament sotmesa a la incertitud d'un demà tràgic. Continuament estarem exposats a ésser esbocinats per la metralla i asfixiats pels gasos de les màquines de guerra.

Davant del caràcter implacablement destructiu del capitalisme, ¿què cal fer? ¿Es possible que ara vagin les coses com en 1914? ¿Es prestarà la classe obrera internacional, com en la guerra gran, a ésser cruelment martiritzada i terriblement mutilada? ¿Pot ésser, ara, que les Internacionals Obres es pleguin de mans davant la voracitat carnívora del capitalisme? Aquestes preguntes torturen les consciències actives dels obrers. Nosaltres hem de dir, però, que dissortadament encara és possible. Diem — perquè no hem de mentir ni de falsejar la veritat — que tot pot passar en idèntica forma que en 1914. ¿Vol dir això que nosaltres acceptem absolutament el destí tràgic del sacrifici de la humanitat? No. Volem amb això demostrar que tot és possible, si davant la terrible contingència que s'apropa no hi ha una acció coordinada coratjosa i intel·ligent que s'oposi als macabres instints d'una classe; la capitalista francament fracassada i inepta. Si davant del capitalisme no oposem un dic de contenció formidable, hem de confessar que la classe obrera internacional serà arrossegada a assassinar-se mútuament, amb el beneplàcit i satisfacció de les Cancelleries governamentals.

La lluita serà disfressada com en 1914 sota un aspecte de llibertat i justícia contra la tirania, però en aquesta lluita que es prepara no hi ha altra cosa que la lluita per la conquesta de mercats nous, ço que vol dir una lluita d'interessos capitalistes.

Davant d'aquests afanys inconfessables la nostra posició ha d'ésser categòrica.

JOVENTUT SOCIALISTA
DE CATALUNYA

Barcelona, abril 1935.

EPOCA IV - NUM 5
BARCELONA
20 d'abril del 1935

PREU:
20 cènts.

Redacció i administració:
A. López de Ayala,
10, principal
(BARCELONA - SANTS)